

Wegwijzers in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

50. Verdere veroveringen en de verdeling van het land

Bijbelgedeelte: Jozua hoofdstukken 11-22

De verovering van het noorden van het land

Na de verovering van het zuiden van het beloofde land, trok Jozua met het leger naar het noorden. De koningen daar hadden niets geleerd van wat de vijf Amoritische koningen hadden geprobeerd, en sloten een verbond van bijna alle volken en steden tussen de Jordaan en de Middellandse Zee tot aan de bronnen van de Jordaan aan de voet van de berg Hermon. Er staat in het boek Jozua: "De HEER had namelijk alle volken zo eigenzinnig gemaakt dat ze hoe dan ook oorlog tegen Israël wilden voeren".

De zich verbonden steden trokken gezamenlijk op met een enorm leger, waaronder een groot aantal paarden en strijdagens. Ze sloegen hun kamp op bij Merom, waarschijnlijk ten noordwesten van het Meer van Galilea. Maar de HEER zei tegen Jozua: "Je hoeft niet bang voor ze te zijn. Ik zorg ervoor dat jullie ze morgen om deze tijd allemaal dood op de grond zien liggen". Jozua verraste hen met een plotselinge aanval en versloeg hen. De vluchtende soldaten werden net zo lang achtervolgd tot ze allemaal gedood waren.

Op de terugweg nam Israël de machtige stad Hasor in en verbrandde haar. De andere steden werden niet verbrand, want ze moesten zelf ook woonplaatsen hebben.

In die tijd doodde Israël ook de Enakieten, een volk van zeer grote mensen. Tien van de twaalf verspieders van het land in de tijd van Mozes waren zo bang voor hen geweest, dat ze de raad gaven maar niet te proberen het land binnen te gaan. Er bleven alleen Enakieten leven in het gebied van de Filistijnen. David zou later de strijd aanbinden met een van hen: Goliath.

De verdeling van het land

Toen Jozua oud geworden was, zei de HEER tegen hem: "Je bent nu oud, maar er wacht nog heel veel land dat veroverd moet worden (en dan volgt een opsomming van al die gebieden) Ik zal al die volken Zelf voor Israël verdrijven. Jij hoeft het land alleen maar door loting onder de Israëlieten te verdelen, zoals Ik het je heb opgedragen. Verdeel het daarom in

gebieden voor de negen overgebleven stammen en de tweede helft van Manasse". (De andere stammen bleven ten oosten van de Jordaan.)

De volksvergadering in Silo

Nog niet alle toe te wijzen gebieden waren dus al veroverd. Daarom zei Jozua: "Hoe lang moet die besluiteloosheid nog duren? Wanneer neemt u nu eindelijk het land in bezit dat de HEER, de God van uw voorouders, u geschonken heeft?" Jozua gaf bevel van elke stam drie mannen te sturen naar de nog te veroveren gebieden om het te verkennen en te beschrijven. Ze moesten het land dan verdelen in zeven stukken. Na hun terugkeer gingen ze met hun verslag en verdeling naar Jozua. Die wierp het lot en verdeelde het land onder de stammen. Dat 'lot' werd uiteraard door de HEER bepaald, het was geen geluksspelletje.

De woongebieden van de stammen worden precies aangegeven. Apart vermeld wordt dat de stad Hebron aan Kaleb en zijn familie werd gegeven. De HEER had hem door Mozes beloofd dat hij het beloofde land in zou mogen gaan, nadat hij, als verspieder van het land, samen met Jozua, God had geloofd en het volk gezegd dat zij het land konden innemen – dit in tegenstelling tot de tien andere verspieders. Ook Jozua en zijn familie kregen een stad toegewezen: Timnat Serach in het bergland van Efraïm

Zoals altijd in zulke gevallen waren er ontevreden gezichten. De stammen Efraïm en Manasse beklagden zich, dat zij als de grootste stammen een (te) klein gebied hadden gekregen. Jozua zei hen dat zij dan maar meer gebied op de Kanaänitische stammen in het laagland moesten gaan veroveren. Op hun bezwaar dat die ijzeren strijdwagens hadden, antwoordde Jozua hen met hun eigen argument: "U bent met zovelen en bent zo sterk, dat u uw gebied makkelijk kunt uitbreiden", met de belofte dat zij de Kanaänieten zouden verdrijven, ondanks hun ijzeren wagens en kracht. En omdat dit niet op stel en sprong zou gebeuren voegde hij er voor de tussentijd aan toe: "U hebt toch bergen? En die bergen hebben toch bossen? Rooi die dan eerst" – dan zouden ze meer leefruimte hebben. Ja je kunt klagen, maar zo'n oplossing kun je ook zelf bedenken voordat je gaat klagen...

De stam Levi

De stam Levi zou geen apart deel van het land krijgen, maar steden om in te wonen en weidegrond daaromheen voor hun vee. De reden was dat de HEER het hun had toebedeeld priesters van de HEER te zijn, of anders gezegd: de HEER was hun erfdeel. Mozes had daarom gezegd: "De Levitische priesters, ofwel de hele stam Levi, zullen geen eigen grond bezitten zoals de andere Israëlieten. Zij mogen de offergaven eten die de HEER toekomen, maar eigen grond zoals de anderen hebben zij niet".

Na de verdeling van het land gingen de familiehoofden van de Levieten naar de priester Eleazar, Jozua en de stamhoofden van Israël, en herinner-

den hen eraan dat de HEER door Mozes had opgedragen de Levieten steden te geven. De Israëlieten stonden toen 48 steden in de hun toegewezen gebieden af aan de Levieten. Door loting werden ze verdeeld onder de Levitische families.

De terugkeer van de stammen Ruben, Gad en Manasse

Hierna riep Jozua de mannen van de stammen Ruben, Gad en de halve stam Manasse, die het veroverde grondgebied ten oosten van de Jordaan hadden gekregen, bij zich. Ze waren al die tijd bij hun volksgenoten gebleven, om met hen te strijden bij de verovering van het land ten westen van de Jordaan. Ze hadden gedaan wat Mozes hen had opgedragen, en waren trouw gebleven aan hun belofte dat te doen. Nu was de tijd gekomen om terug te keren naar hun families. Jozua zond hen weg met de ernstige oproep: "Houd u altijd aan de geboden die hij (Mozes) u in zijn onderricht gegeven heeft: heb de HEER, uw God, lief en volg de weg die Hij u wijst, leef Zijn geboden na, wees Hem toegedaan en dien Hem met hart en ziel".

Het altaar bij de Jordaan

Toen gingen ze, zwaar beladen met de rijke oorlogsbuit die ze als deel hadden gekregen, en zeer veel vee, naar hun woonplaatsen. Voor de oversteek van de Jordaan bouwden ze nog een heel groot altaar – een kopie van het altaar in de Tabernakel. Dit zinde de andere Israëlieten helemaal niet. Ze riepen een volksvergadering bijeen in Silo, en wilden tegen de stammen Ruben, Gad en Manasse ten strijde trekken. Ze waren echter wel zo verstandig eerst een afvaardiging te sturen om met hen te spreken. Ze meenden namelijk dat de teruggekeerde stammen ontrouw waren geworden aan de HEER, door op een andere plaats dan Silo een altaar te bouwen. Ze herinnerden hen aan wat er in de woestijn was gebeurd met het gouden kalf en wat de gevolgen daarvan waren geweest. Wilden zij nu weer de verkeerde weg op gaan? De vermeende schuldigen waren zeer verbaasd, en zeiden: "Maar de God van de goden, de HEER, weet toch ... en ook Israël moet weten, dat wij beslist niet tegen Hem in opstand zijn gekomen en Hem niet ontrouw zijn geweest. Als het wel zo is ... HEER, God van de goden, trek dan onmiddellijk uw handen van ons af". Ze legden uit dat dit altaar niet was bedoeld om er op te offeren, maar als een getuigenis dat zij bij de rest van Israël hoorden en met hen de HEER wilden dienen bij de Tabernakel in Silo. Ze waren namelijk bang dat de andere Israëlieten dat op den duur niet meer zouden toelaten, en zeggen "U hoort helemaal niet bij de HEER". Het altaar hadden zij 'Getuige' genoemd "want het getuigt er voor u en voor ons van dat de HEER onze God is".

Gerustgesteld vertrok de afvaardiging weer naar Silo en nadat zij verslag hadden uitgebracht was heel Israël dat ook, en zij prezen God.

Het veroverde gebied in het land Kanaän

